

Ὅποταν ἦσαν οἱ χρονοὶ τῆς Βενετίας, χρόνοι
 ἐπὶ στόμ' αἰῶνι τοῦ λέοντος, στήν μπρούνα ντὶ λέοντι
 ἔρχονταν καθὼς ἔμαθα κατὰ σκοπιὸν καὶ σπέρου
 ἄρματα ἀνόνυμα φοριτὰ γὰ τὸσοῦς, κανομοίρη,
 καὶ τρεῖς φορὰς ἀλλοιμονοὶ καὶ ὁ ἄνδρα καὶ γουαίνα,
 πὺ δὴμικλεῖ καμμά φορὰ μὲ τὴν Βουλὴν τῶν Ἀένα.

Ἔπειτα τέτοια τῆς Ἀθήνας ἢ εὐλόγη' μαλαγὰνα
 τὴν Ἐσφρα διαβαίτη μὰ Σαρόρα Βενετσιάνα).

9. — Ὁ Σαρόρα γυρατοῦσα, παιχιδάρα κ' εὐμειδής,
 μὴπως ἔτιγε νὰ δῆς
 ὅσα κανάλα, ὅσες γαρόρας
 ἔσαν Κόντες τῆς Κερκίρας,
 μὴτε νέο, μὴτε γέρο,
 ποὺ θαροῦ πᾶς μοῦζα ἄλλοι
 μὲ τὸν Ἀόγη τὸν Φαλιόρο
 καὶ τὸν Ἀόγη Μοριστιόρο.

(Καὶ τοὺς λέ' ἢ Βενετσιάνα μὲ χαμλιωμένα μπατα,
 καὶ τὸν εἶδα, θὰ τὸν βόητη μὲς' στὰ Δουκικὰ Παλάτια).

**Ἐξέσθος τοῦ Ἰκοροφάνη
 'στὸ Δουκικὸ Παλάτι.**

Παῖδο το Νουσιόλε... μεγάλη ποιεμὴ...
 τῆς πόρτας ἀνοίγουν ὁ Κόντες νὰ μῆνῃ.
 Ὁ Κόντες προβάλλει,
 καθὼς στανίετα...
 ὅσες Ἀόγια μεγάλοι
 μπροστά του φάνη.

Ὁ Κόντες εἰς ἔδρας καθίξει χροσῶς
 κ' ἀπλόνη μὲ θάμβος τὰ χέρια, πρὸς οὐς,
 καὶ πᾶνει κουβέντας μὲ Ἀόγια νεκροῦς,
 ποὺ σέρνον διπὸ ματσῶδες μακροῦς.

Ἐρχόφνης τὸ πνεῦμα του ἀε' δόξης ὀπτασίαν,
 ἔμπρός τῆς σύνορος σταματᾷ,
 κ' ἐκεῖ στὸν ὄροφον κιντῆ
 τοῦ Τιντορέτου τὴν φρενιτὴν δευτέραν παρουσίαν
 μὲ τοὺς ἀγγέλους τοὺς χροσῶς, κ' ἐκείνους τοὺς διαβόλους,
 ὅπου θὰ πάρον τοὺς Ραμφοῦς, χωρὶς στρατοῦς καὶ σπόλους.

Ἡμέρας ἀνεπλόγη καὶ χρόνους περασμένους
 κ' οἱ Ἀόγηδες παρήλθον ἔμπρός του μὲ τῆβένους.
 Περνᾷ κ' ὁ Ραϊνέρος κ' ὁ Φόσκαρος ὁ γέρος,
 κ' ἀπὸ τὸ Ντουὶ Φόσκαρι τραγοῦθ' ἔνα μέρος.
 Διαβαίνει κ' ὁ Μανρόκνος κ' ὁ Φώσκολος κ' ἐκείνους
 ὁ Μοροζίνης ὁ κλεινός κ' ὁ τρομερός Νουλιάνος.

Κυτᾷε κ' ἔναν ψηλὸν σάν στένα,
 καὶ τὴν ἀρχαίαν Βουλὴν τῶν Ἀένα.
 Τὸν ἐνθυμῆθη καὶ μίαν ἑλλην
 μουσηκοῦδὴ Βουλὴν μεγάλην ἀπὸ τοῦ Ντουό,
 δαυροσίον τρανετῆν,
 ποὺ νόβει ποδοῦς ὡς ποὺ νὰ φέη.

Ποῖα καὶ ποῖα ὄν ἐνθυμῆθη!
 πλοῦτος εὐκλειᾶς ἔμπρός ἀπλόται...
 τὸν Κερκωροῖον τοῦ βοήθη,
 Σάντα Μαρία ντελὰ Σαλοῖτε,

Κι' ἐκεῖ ποῦ συνεδρίαζαν ἐκεῖν' οἱ Δέκα μόνοι
ἔβγαλε γράμμι' ἀνώνυμον ἢ ποῦκα ντὶ λέδι,
ποῦγραφε τέτοια σοβαρά περὶ τοῦ Σκαριπνίκου
κἀπορος κρυφῶς ἀντίπαλος, ποῦχε μαζὶ του κἀκεῖ.

« Ἐνας σμπόρος τῆς Ἀθήνας πρὸς τὸν δέκα τὴν Βουλὴν ...
νὰ προσέχει τὸν Κόντε, ποῦ σὸν χέλι ξεγλιστρῶ...
λὸν πῶς εἶν' ἐντεταλμένος μὲ σπουδαῖαν ἐντολὴν
κι' εἶναι πρόφρασι μονάχα πῶς πηγαίνει γὰρ λουτρά.

Γὰρ τὸν Κόντε δὲν συμφέρει ἡ ἀδιαφορὴ κανεῖς,
γιατὶ λὲν κι' αὐτὸς πῶς ἔχει στὴν Ἐδρῶπην συγγενεῖς,
καὶ θὰ πᾶν νὰ μιλήσῃ
καὶ ζητήματα νὰ λύσῃ.

Εἰμπορεῖ καὶ οὕς τοὺς Δέκα μοναχὸς ἡ ἀποστομώσῃ,
μὴν ἀκούει πῶς σκοπεῖς μὲ λουτρά νὰ καρδαμώσῃ,
καὶ προσέχει πρὸ πάντων νὰ μὴν κἀνὴ γωρομία
μὲ Σετιόρα σας καμμία.»

Τέτοια δῆλβασαν ἐκεῖνοι κι' ἔφταν κι' οἱ Δέκα ἀντάμα
στελλαντες καὶ δέκα μονήτεις πρὸς τὸν στείλιαν τὸ γράμμι.
'Ο δὲ Κόντες σταματῶ μπρὸς τὸ Πόντε νιέ νοουσιρι,
δηλαδὴ στῶν στεναγμῶν τὸ τρομακτικὸ γεφύρι.

'Ἐκεῖ θυμάται κατηφῆς σὸν ἕνας Πανουσιὰς
τὰς θνητὰς ἐννοίας,
τὰς διαχύσεις τῆς Ἀδῆλης, τὰ χάχα της ἐκείνα,
κι' ἀναστενάζει κἀκεῖ...
τέτοιο γεφύρι στεναγμῶν εἶναι καὶ στὴν Ἀθήνα
ὁ κῆπος τοῦ κλωνιμῶνος.

Καὶ στὸ πούμπλιτο ζαργίνι καταμόναχος ρεμβάζει
καὶ περὶ πολλὰ τυρβάζει.

Βλέπει κἀθε Βενετιάνο, βλέπει κἀθε Βενετιάνα,
καὶ τῆς Κιέ'α ντὶ Σὰν Μάρκο τὴν πεσμένη τὴν καμπάνα,
κι' εἶσι τοῦδεχεται ν' ἀνέβῃ μὲ πολὺν παροξυσμὸν
διχως δόλον νὰ διαστῆ
πέρα' στὸ κωδοουστῶσι,
καὶ τὸν κἀδωνα νὰ κρούσῃ τοῦ κινδύνου τῶν θεσμῶν.

Φεύγει μὲσ' ἀπὸ τὸν κῆπο, φεύγει μὲσ' ἀπὸ τὸ πάρκο,
κι' ἀραπόσταρ ἀγοράζει μὲσ' στὴν πιάτσα ντὶ Σὰν Μάρκο,
καὶ πεποσαν κολομπίναις, ὅσπρα μαῦρα περιστέρινα,
κι' ἔπεσαν τὸ καλαμπόκι
μὲσ' ἀπὸ τὰ δύο χέρι
τοῦ κυρίου Θεοτόκη.

Τὶ πληροφορὴν περιστέριων !.. ἰ. ἰ. σύμβολον ἀγγελίας
κι' ἀθόφας παρθενίας.

Καὶ μὰ λευκὴν περιστέρα προσήλθ' ἐν τῆς Ἑλλάδος
κι' ἐκρέμετο στὸ ράμφος της χλωρὸς ἐλαίας κιάδος.

Κι' ἐκεῖ ποῦ τὸν ἐθάπειαν τῆς Βενετιᾶς ἐκείνας
ἢ δόλαις κολομπίναις,
κι' ἐκἀθίαν στὸς ὄμους του, στὴ ῥάχη του, στὰ μπράτσα,
κτυπᾶει τὸν Σμπόπουλο, ποῦ γράζι' στὴν πιάτσα.

'Ο Κορφατῆς ἔξορμῶ
στὸν Σμπόπουλο τὸν πάνν,
καὶ χωρὶς καιρὸ νὰ χᾶνῃ
τὸν ἀγκάλιασος θερμῆ.

'Αγκάλιασθησαν σὸν φίλοι
μὲς' στῆς πιάτσας τὰ καυτιόνα,

κι' ἐφιλήθησαν στὰ χεῖλη
σὸν τῆς Βενετιᾶς πιστοσύνα.

Κι' ὁ Σμπόπουλος τοῦ λέει : Θεοτόκη, ἰζόγια μία,
μὴν ταίτζης περιστέρινα, μὴ πολλὰ γαλιαντομία...
φείδου καὶ καλαμβοκιῶν... σ' ὅλα πρέπ' οἰκονομία.

Τὸτ' αἰσθάνονται κι' οἱ δύο φιλικὰς ἀνατριχίλας
καὶ τοὺς εἶδαν περιέτρινα Βενετιόνας μὲ μαντήλας,
καὶ κτυποῦν τὰ τοῦκαρά των μὲ μὰ χάρι, ποῦ σκλαβόνει
καὶ τρεσβέλα παλαβόνει.

'Ο Κορφατῆς στὸ Ἐκάνάλε
μὲ μὰ γόνδολα μεγάλη.

Καὶ στὸ Γκράν Κανάλε πᾶνε, κι' ἕνα γονδολιζέρο βρῆκαν,
καὶ στὴ γόνδολά τὸν μπηκαν,
καὶ τοὺς ἐφλεψ' ἕνα πάθος κι' ἀληθοῦς φίλας ἔρωσ,
ποῦ τοὺς ἔβλεπε σὸν χάχας κι' ὁ ψυχρὸς ὁ γονδολιζέρος.

Κι' ἄρχισαν τῆς σερενάδες : διατὶ νὰ ὀγαπήσω ;
μὲς' στὴν πιάτσα ντὶ Σὰν Μάρκο διατὶ νὰ ὀπατήσω ;
Κι' ὁ Σμπόπουλος ὁ πάνν
τέτοια σερενάδα κἀνει.

« Ἄν ὁ Καραπάνος εἶδῃ καὶ κολλήσῃ παρ' ἑλίδια,
καθὼς λένε τώρα τώρα, στὴν δική σου τὴν μερῶδα,
μὴ στὸ κόμμα σου τὸν πάργς,
μὴν τοῦ γίγη τέτοια χάρις.

Μία ἰζόγια, μὴ κάρο, μὴ κανεῖς οὐ παραεῖθη
κι' ἄλλας θέλεις γωρομίαις...
δὲν χωροῦν εἰς ἕνα κόμμα δὴρ φαστήρες καὶ δὴρ πίδου
σοβαρὰς οἰκονομίας.

Τοῦ φηλοῦ τοῦ πελεκάνου μὴν τοῦ κἀνης τὸ χατῆρε,
μὴν ξεχνᾶς τὰς ἐκδουλεύσεις ἀμορόζου παριόπου,
μὴ τὸν πόβερο μὲ σφιζῆς νὰ κλειστο' στὸ μοναστήρι,
ποῦ τῆς Βενετιᾶς ἀπέχει τρία τέταρτα περὶπου.

Μὴ τὸν πόβερο μὲ σφιζῆς τὸν καλόγερο νὰ κἀνω
στὸ λεγόμενον Μουράνο,
ποῦ καλόγερας τὸν βλαν τὸν περοῦν μὲ παρθενίαν,
διχως νὰρχωται ποί' των εἰς ἀνθρώπων κοινωνίαν,
μόνο μὰ φορὰ τὸν χρόνον τὸν ἀσκητισμὸ ἐσχάουον
κι' εἶν' ἐλεύθερας κι' ἐκείνας τὰς ὁρέεις των νὰ κἀνω...

Ἐγὼ τοιαῦτα τραγουδεῖ
μὴ μελλορτος ἀδῆ,
δὲν ἔζρω πῶς ἀναστηθεῖς ὁ πάλαι Τιντορέτος
τὸ σύμπληγμα ζωγράφης, ποῦ λίδους σκεκίει,
κι' ἀπὸ μακρὰν ὁ Φασουλις κι' ὁ βλάξ ὁ Περικλιέτος
ἔβλεπαν τὰ γενόμενα περιεργοῖ κι' ἐκείνοι.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελαίας.

Σπουδαῖον Ἐργοστάσιον Ἡλία Παπαγιάννη,
ἀνθρὸν σὸν τοῦπον καὶ πέρα κανεῖς σχεδὸν δὲν κἀνει,
θαυμάσια κι' ἰδεῖν κι' εἰπεῖν, καμάρια τοῦ σερμοῦ...
αἰζῶν ἐκατὸν εἰκοσι καὶ στὴν ὁδὸν Ἐρμοῦ.

Τοῦ Δεληγιάννη θάβρωον ἀνέκδοτα μεγάλα,
ἔργον λαμπρὸν Ἀσπέρια τοῦ Γεωργίου τοῦ δοκίμου,
μὲτὰ οικιαγραφίας πολιτικῆς τὰ μύλα
γραμμῆνης μὲ καλὴν Βάκου τοῦ Γεωργίου.